

Slavnost důvěry

Na přátelství musí být alespoň dva. Mezi Kristem (Pomazaným Mesiášem) a apoštoly (poslanými) se stvrdilo během Poslední večeře. Pak mohlo po formačních čtyřiceti velikonočních dnech dojít k Nanebevstoupení, jež budeme teď

během května slavit. Slavnost vzájemné důvěry přátel s vědomím, že každý svůj part zahraje, jak nejlépe umí.

P. Martin Lanži

KATECHEZE SVATÉHO OTCE

Ve středu 24. dubna přednesl papež František během generální audien- ce na Svatopetrském náměstí další díl ze svých katechezí o neřestech a ctnostech.

Drazí bratři a sestry, dobrý den!

V posledních týdnech jsme se zamýšleli nad kardinálními ctnostmi: moudrostí, spravedlností, statečností a mírností. Jak jsme již několikrát zdůraznili, tyto čtyři ctnosti patří k velmi staré vzdělanosti, která pochází ještě z doby před křesťanstvím. Již před Kristem byla poctivost hlášána jako občanská povinnost, moudrost jako pravidlo pro jednání, odvaha jako základní složka života, který směřuje k dobru, a mírnost jako nezbytné opatření, které nesmí být zahlceno excesy. Toto starobylé dědictví, dědictví lidstva, nebylo nahrazeno křesťanstvím, ale zaměřilo se na ně, posílilo je, očistilo a integrovalo do víry.

V srdci každého muže a každé ženy je tedy schopnost hledat dobro. Duch svatý je dán proto, aby ti, kdo jej přijímají, dokázali jasně rozlišovat dobro od zla, měli sílu přilnout k dobru tím, že se budou vyhýbat zlu, a tím dosáhnout plného uskutečnění víry.

Ale na cestě, kterou všichni podnikáme k plnosti života, jež patří k údělu každého člověka – údělem každého člověka je plnost, být plný, plný života –, se křesťan těší zvláštní pomocí Ducha svatého, Ducha Ježíšova. Ta se uskutečňuje prostřednictvím daru tří dalších, výrazně křesťanských ctností, které jsou v novozákonních spisech často zmiňovány společně. Těmito základními postoji, které charakterizují život křesťana, jsou tři ctnosti: víra, naděje a láska. Křesťanští spisovatelé je brzy nazvali „teologickými“ ctnostmi, nakolik jsou přijímány a prožívány ve vztahu k Bohu, aby je odlišili od ostatních čtyř tzv. kardinálních ctností, které tvoří „základní kámen“ dobrého života. Tyto tři ctnosti se přijímají ve křtu a pocházejí od Ducha svatého. Jak ty theologické, tak kardinální, spojené v mnoha systematických úvahách, tak vytvořily úžasnou sepětí, které je často dáváno do kontrastu se seznamem sedmi hlavních hříchů. Takto definuje působení theologických ctností Katechismus katolické církve. „Zakládají, ožívují a charakterizují mravní jednání křesťana. Ony – tyto tři ctnosti – informují a ožívují celý morální život. Tyto

ctnosti vlévá Bůh do duší věřících, aby jim umožnil jednat jako jeho děti a zasloužit si věčný život. Tyto tři ctnosti – víra, naděje a láska – jsou zástavou přítomnosti a působení Ducha svatého ve schopnostech člověka“ (č. 1813).

Mluvme nyní o riziku: zatímco riziko kardinálních ctností spočívá v tom, že vytvářejí muže a ženy, kteří hrdinně konají dobro, ale zcela osamoceně, izolovaně, velkým darem theologických ctností je existence prožívaná v Duchu svatém. Křesťan není nikdy sám. Nekoná dobro díky titánskému úsilí osobního nasazení, ale koná dobro, protože jako pokorný učedník kráčí za Mistrem Ježíšem. Jde po cestě. Křesťan má theologické ctnosti, které jsou velkým protijedem proti soběstačnosti. Jak často se někteří morálně bezúhonní muži a ženy vystavují riziku, že se v očích těch, kdo je znají, stanou domyšlivými a arogantními! Je to nebezpečí, před kterým nás dobře varuje evangelium, kde Ježíš učedníkům doporučuje: „I vy, až vykonáte všechno, co vám bylo přikázáno, řekněte: ‚Jsme služebníci neuziteční. Udělali jsme, co jsme měli udělat‘“ (Lk 17,10). Pýcha je jed, je to silný jed: stačí kapka, aby zkazila celý život poznamenaný dobrotou. Člověk může vykonat mnoho dobrých skutků, může sklízet uznání a chválu, ale pokud to všechno dělal jen pro sebe, pro sebe samého, aby se vyvýšil, může se ještě nazývat ctnostným člověkem? Ne.

Dobro není jen cíl, ale také cesta. Dobro potřebuje mnoho rozvážnosti, mnoho laskavosti. Dobro především potřebuje být zbaveno oné někdy až příliš těžkopádné přítomnosti, kterou je naše „já“. Když je „já“ středem všeho, naše „já“ je středobodem, vše je zničeno. Pokud každý čin, který v životě vykonáme, vykonáváme jen pro sebe, je tato motivace opravdu tak důležitá? Chudák naše „já“ přebírá vládu nad vším, a tak se rodí pýcha.

K nápravě všech těchto situací, které se někdy stávají bolestnými, velmi pomáhají theologické ctnosti. Zvláště pak v dobách pádů, protože i ti, kdo mají dobré morální úmysly, někdy upadnou. V životě padáme všichni, protože jsme všichni hříšníci. Stejně jako i ti, kdo ctnosti denně praktikují, někdy chybují. Všichni v životě chybujeme: inteligence není vždy jasná, vůle není vždy pevná, vášně nejsou vždy ovládnuty, odvaha ne vždy překoná strach. Otevřeme-li však své srdce Duchu svatému – vnitřnímu Mistru –, oživí v nás theologické ctnosti: pakliže jsme ztratili důvěru, Bůh nám s mocí Ducha svatého znovu otevře víru, jsme-li sklíčení, Bůh v nás probudí naději, a je-li naše srdce zatvrzelé, Bůh ho obměkčí svou láskou. Děkuji.

DEUS CARITAS EST I.

Encyklika nejvyššího pontifika Benedikta XVI. biskupům, kněžím a jáhnům, Bohu zasvěceným osobám, a všem věřícím laikům o křesťanské lásce

Úvod

1. „Bůh je láska; kdo zůstává v lásce, zůstává v Bohu a Bůh zůstává v něm“ (1 Jan 4, 16). Tato slova prvního listu svatého apoštola Jana vyjadřují obzvláště zřetelně jádro křesťanské víry, tedy křesťanský obraz Boha, a také z toho vyplývající obraz člověka i jeho životní cesty. Ve stejném verši nám kromě toho Jan nabízí, abychom tak řekli, určitou souhrnnou formulaci křesťanské existence: „My, kteří jsme uvěřili, poznali jsme lásku, jakou má Bůh k nám.“

Uvěřili jsme v Boží lásku – právě tímto způsobem může křesťan vyjádřit základní rozhodnutí svého života. Na počátku křesťanského života není určité etické rozhodnutí nebo nějaká velká idea, nýbrž setkání s událostí, s Osobou, která otevírá před životem nový obzor a dává mu rozhodující zaměření. Ve svém evangeliu Jan vyjádřil zmíněnou událost následujícími slovy: „Bůh tak miloval svět, že dal svého jednorozrozeného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný“ (Jan 3, 16). Když křesťanská víra postavila do středu lásku, převzala to, co bylo jádrem víry Izraele, a zároveň dala tomuto jádru novou hloubku i šíři. Věřící Izraelita se totiž každodenně modlí slovy knihy Deuteronomium, o nichž ví, že obsahují jádro jeho existence: „Slyš, Izraeli, Hospodin, náš Bůh, je jediný Bůh. Miluj Pána, svého Boha, z celého srdce, z celé duše a ze všech sil“ (Dt 6, 4-5). Ježíš spojil a sjednotil přikázání lásky k Bohu s přikázáním lásky k bližnímu, které je obsaženo v knize Levitikus: „Budeš milovat svého bližního jako sebe samého“ (Dt 19, 18; srov. Mk 12, 29-31). Jelikož Bůh nás miloval jako první (srov. 1 Jan 4, 10), láska už není pouze „přikázáním“, nýbrž odpovědí na dar lásky, s nímž nám Bůh vychází v ústřety. Ve světě, kde se Božímu jménu někdy přisuzuje pomsta, ba dokonce povinnost nenávidět a jednat násilně, je právě toto poselství velmi aktuální a má konkrétní vypovídací hodnotu. Z uvedeného důvodu si přeji hovořit o lásce, již nás Bůh naplňuje a kterou máme sdělovat druhým. Právě to také budou dvě základní části tohoto listu, které jsou mezi sebou vzájemně hluboce propojeny. První z nich

bude mít spíše spekulativní charakter, protože v ní bych si přál upřesnit některé zásadní charakteristiky té lásky, kterou Bůh tajemně a nezištně nabízí člověku, a zároveň objasnit niternou souvislost mezi touto Láskou a skutečností lidské lásky. Druhá část bude mít konkrétnější ráz, poněvadž bude pojednávat o uplatňování přikázání lásky k bližnímu ze strany církve. Daná tematika je velmi rozsáhlá, obsáhlé pojednání by však překročilo záměr této encykliky. Mým přáním je proto položit důraz na některé základní prvky, aby se tak ve světě podnítilo obnovené odhodlání lidí rozhodněji odpovídat na Boží lásku.

První část

Jednota lásky ve stvoření a v dějinách spásy

Otázka terminologie

2. Boží láska k nám je základní životní otázkou a klade před nás rozhodující otázky týkající se toho, kdo je Bůh a kým jsme my. V dané věci se ukazuje být určitou překážkou především problém terminologie. Termín „láska“ se dnes stal jedním z nejužívanějších a také nejvíce zneužívaných slov, je muž se dávají naprosto odlišné významy. Ačkoli téma této encykliky se soustředí na otázku chápání a praktického uplatňování lásky v Písmu svatém a v tradici církve, nemůžeme prostě a jednoduše odhlédnout

od významu, jaký má uvedené slovo v různých kulturách a v dnešní řeči. Na prvním místě připomínáme široké sémantické pole slova „láska“: hovoří se o lásce k vlasti, k povolání, mezi rodiči a dětmi, mezi sourozenci a příbuznými, o lásce k bližnímu a o lásce k Bohu. V této široké škále významů právě láska mezi mužem a ženou, v níž dochází k úzké součinnosti mezi tělem a duší a v níž se před lidskou bytostí otevírá příslib blaženosti, které, jak se zdá, nelze odolat, vystupuje do popředí jako prvořadý archetyp lásky, ve srovnání s nímž všechny ostatní druhy lásky na první pohled blednou. Vystává tak otázka: Všechny tyto podoby lásky se nakonec buď sjednocují a láska, navzdory celé šíři svých rozličných výrazů, je v posledním důsledku jedna jediná, anebo používáme téhož slova pro označování zcela odlišných skutečností?

Autokarová pouť do Jaro- měřic u Jevíčka a Litomy- šle

Sobota 15. června

Nádherný barokní areál s kostelem Povýšení sv. Kříže a kalvárií. Místem měli dokonce procházet sv. Cyril a Metoděj.

Odhadovaná cena 400 Kč.

Svatý Pachomius

opat, 4. stol., 9. květen

Narodil se asi kolem r. 290 do pohan-
ské rodiny v Horním Egyptě. V prvních
letech dospělosti byl, ač nerad, naver-
bován do císařské armády. Všichni
nováčky byli naloženi na loď a začala
jim tuhá kázeň. Velitelé se k pochyta-
ným adeptům armády chovali značně
hrubě a necitelně. Pak jejich loď, plu-
jící po Nilu, zastavila u města, kterým
snad byly Théby. Obyvatelé je přivítali
s nezvyklou laskavostí a stali se jejich
hostiteli. Zastávka se protáhla a Pa-
chomius je mohl poznat trochu blíž.
Byli to křesťané a projevovali oběta-
vou lásku ke všem potřebným, zejmé-
na k těm, kdo byli z jakýchkoli důvodů
v tíživé situaci. Mezi potřebné zahrnuli
i cestující rekruty. Pachomius se začal
seznamovat s jejich učením, protože
byl jimi dojat a v srdci k nim pocítil ná-
klonnost. Rád by se stal jedním z nich,
ale museli pokračovat v cestě.

Vojna nebyla prý dlouhá, u Drinopole
nad nimi zvítězilo Liciniovo vojsko
a oni byli rozpuštěni. Pachomius se
vrátil do Théb, vyučil se v křesťan-
ské nauce a přijal tam křest. Při všem
rozhodování hledal Pachomius rady
a světlo u Boha, ke kterému se obracel
s vroucí modlitbou. Legenda vypráví,
že se mu zdálo, jak z nebe padá rosa
a na jeho dlaních se proměňuje v slad-
ký med. Pak začal vnímat hlas, který
mu vysvětloval, že v med proměněná
rosa značí Boží milost, kterou přijal při
křtu, a že je třeba dát značný pozor,
aby tohoto sladkého medu nepozbyl.
Po probuzení a po modlitbě došel
k rozhodnutí, že dá výhost světu a vy-
praví se sloužit Bohu mezi mnichy do
pouště.

V poušti se setkal s poustevníkem Pa-
lamonem, kterého poprosil, aby byl
jeho učitelem mnišského života. Ten

mu zdůraznil obtíže takového života,
aby pak nelitoval, co začal. V létě žil
jen o chlebu a zelenině, přitom jedl jen
jednou za den, v zimě dokonce obden,
do západu slunce pracoval, pak věno-
val čas modlitbě a četbě svatých knih.
Pachomia to ale neodrazovalo a s na-
dějí, že si u Boha vyprosí milost k vytr-
valosti, začal u něho žít.

Údajně v roce 325 se dostal do míst
dřívější osady Tebennisi a v modlitbě
dostal pokyn, aby tam založil klášter,
budovu, v níž by bydleli bratři pospolu,
i když by měli své cely. Až do té doby
egyptští poustevníci žili jednotlivě (tzv.
anachoretským způsobem) bez spo-
lečných pravidel a více vystaveni ne-
bezpečím, jaká takový život přinášel.
Pachomius začal se stavbou dřevěné
budovy a brzy se kolem něj shromáždilo
prý na sto poustevníků, z velké
části nových zájemců o strohý aske-
tický život. Postavili velký dům a kláš-
ter obehnali hradbami. Nazváni byli
cenobité – společně žijící. Pachomius
sestavil pro společný život pravidla,
jakousi klášterní reguli, která se stala
vzorem pozdějším klášterům. Hlav-
ní myšlenkou bylo chránit jednotlivce
před hříchem a vytvořit větší příležitost
ke cvičením se ve ctnostech, zejména
v lásce. Mezi pravidly byl také dvakrát
do týdne (středy a pátky) přísný půst.
Při výchově svých mnichů kladl Pa-
chomius důraz na poslušnost a pokoru. S
nárůstem zájemců vznikala potřeba
budování dalších klášterů a Pa-
chomius je udáván jako opat. Mnichové
pracovali na poli, vyráběli rohožky,
tkali koberce a pletli koše. Opatřova-
li si tak potřebnou výživu i prostředky
k dobročinnosti. Styk se ženami měli
zakázaný. Když jednou Pachomius
obdržel prosbu vyléčit posedlou ženu,

nechal si poslat její šaty a nad nimi se
modlil. Později přišla ke klášteru jeho
sestra, ale Pachomius se jí neukázal,
dal jí jen vědět, že chce-li žít jako on, ať
si to rozmyslí, že nedaleko lze postavit
příbytek, kolem kterého by se sdružily i
jiné ženy. Tak se i stalo. Pachomius jim
prý sepsal pravidla a svou sestru jim
doporučil za představenou.

Pachomius dostal mimořádné Boží mi-
losti, ale žil velmi pokorně. Vyznal se
dobře v lidských povahách, a kde bylo
třeba péče pevné ruky, tam ji uplatnil k
ochraně společenství. Jednou byl křivě
nařčen u biskupa v Latopoli. Pokorně
se k němu dostavil a již svým zjevem
vyvrátil žalobu. Biskup se pak k němu
choval s velkou úctou.

Asi koncem roku 347 vypukla morová
nákaza, která zasáhla i některé mni-
chy. Mezi nimi onemocněl i Pachomius
a asi po čtyřiceti dnech zemřel. Za-
nechal devět hodně velkých klášterů.
Před smrtí nařídil Teodorovi, aby jeho
tělo pohřbil na neznámém místě, proto
jeho hrob není znám.

[www.catholica.cz/Jan Chlumský/](http://www.catholica.cz/Jan_Chlumský/)

Květnové akce 2024

4. května

pěší pouť do Vambeřic, mše sv. v 16:00

9. května

Nanebevstoupení Páně

12. května

májová pobožnost, Kaple pod Hvěz-
dou v 16:00

17. května

Ekumenická bohoslužba

18. května

1. sv. zpověď

18. května

Bohoslužba pro motocyklisty v Otovi-
cích v 11:00

19. května (neděle)

májová pobožnost v Křinicích u Teine-
rů v 16:00

26. května (neděle)

pobožnost k počtě sv. Jana Nepomuc-
kého v Rožmitálu u Dvořáků v 16:00

Každou neděli je bohoslužba k počtě Boží Matky v kapli na Hvězdě v 18:00.

Město Náchod a Náchodská Prima sezóna, o.p.s. za finančního přispění Ministerstva kultury ČR a Kulturní a sportovní nadace města Náchoda, za odborné spolupráce Nípos – Artama, ve spolupráci s Městským divadlem Dr. Josefa Čížka v Náchodě, farními úřady v Náchodě, České Skalici, Červeném Kostelci, Novém Hrádku, Novém Městě nad Metují a Broumově pořádají

52. ročník festivalu komorní hudby

CAMERATA NOVA NÁCHOD

6.–19. 5. 2024

koncerty neprofesionálních komorních sdružení, instrumentálních i vokálních těles

7. 5. 2024 v 19 hodin

**KOSTEL SV. JAKUBA VĚTŠÍHO
RUPRECHTICE**

**SMYČCOVÝ SOUBOR
ILONY A RUDOLFA VOGELOVÝCH
ZUŠ Broumov**

AMICITIA – pěvecký sbor ZUŠ Broumov
sbormistryně: Michaela Jeklová

**POLYFONNÍ SDRUŽENÍ
NOVÉ MĚSTO NAD METUJÍ**
dirigent: Lukáš Janko
vstupné: dobrovolné

Kompendium Katechismu

51. Proč je důležité tvrdit, že: „Na počátku stvořil Bůh nebe i zemi“ (Gen 1,1)?

Protože stvoření je základem všech Božích plánů spásy, ukazuje všemohoucí a moudrou lásku Boha; je prvním krokem ke Smlouvě jediného Boha s jeho lidem; je počátkem dějin spásy, jež vrcholí v Kristu; je to první odpověď na základní otázky člověka po vlastním původu a vlastním cíli.

52. Kdo stvořil svět?

Otec, Syn a Duch svatý jsou jediným a nerozdělitelným počátkem stvoření, i když dílo stvoření se připisuje zvláště Bohu Otci.

53. Proč Bůh stvořil svět?

Svět byl stvořen k slávě Boha, který chtěl ukázat a sdělit svou dobrotu a krásu. Konečným cílem stvoření však je, aby Bůh mohl být „všechno ve všem“ (1 Kor 15,28), pro svou slávu a pro naše štěstí. „Slávou Boha je živý člověk a život člověka je patření na Boha“ (sv. Irenej).

54. Jak Bůh stvořil vesmír?

Bůh svobodně stvořil svět s moudrostí a láskou. Svět tedy není produktem nutnosti, slepého osudu nebo náhody. Bůh tvoří „z ničeho“ (ex nihilo), uspořádaný a dobrý svět, který On nekonečným způsobem přesahuje. Bůh uchovává stvoření v bytí a řídí je tím, že mu dává schopnost jednat a tím, že je vede k jeho naplnění skrze svého Syna a Duchu Stvořitele.

55. V čem spočívá Boží prozřetelnost?

Ta spočívá v dispozici, kterou Bůh vede své tvory ke konečné dokonalosti, k níž je povolal. Bůh je svrchovaným autorem svého plánu, ale k jeho uskutečnění používá také spolupráce svých tvorů. Zároveň dává svým tvorům důstojnost, aby sami jednali a byli příčinou jedni druhých.

56. Jak spolupracuje člověk s Boží prozřetelností?

Bůh respektuje svobodu člověku a dává jí mu, žádá od něj, aby spolupracoval svou činností, svými modlitbami, ale také svým utrpením tím, že v něm vzbuzuje „to, že chce, i to, že pak jedná, aby se mu mohl líbit“ (Fil 2,13).

57. Je-li Bůh všemohoucí a prozřetelný, proč tedy existuje zlo?

Na tuto jak bolestnou tak tajemnou otázku může dát odpověď pouze celek křesťanské víry. Bůh není žádným způsobem, ani přímo ani nepřímo, příčinou zla. Osvěcuje tajemství zla ve svém Synu, Ježíši Kristu, který zemřel a vstal z mrtvých, aby přemohl velké mravní zlo, jímž je hřích lidí, a které je kořenem jiných zel.

58. Proč Bůh dopouští zlo?

Víra nám dává jistotu, že Bůh by nedopustil zlo, kdyby z téhož zla nezískal dobro. Bůh to úchvatně uskutečnil při smrti a zmrtvýchvstání Krista – vždyť z největšího mravního zla – zabití jeho Syna – získal největší dobro – oslavu

Krista a naše vykoupení.

59. Co stvořil Bůh?

Písmo svaté říká: „Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi“ (Gen 1,1). Církev ve vyznání víry prohlašuje, že Bůh je stvořitelem všech věcí viditelných i neviditelných, všech bytostí duchovních i hmotných, to je andělů a viditelného světa, zvláště člověka.

60. Kdo to jsou andělé?

Andělé jsou osobní tvorové, čistě duchovní, netělesné bytosti, neviditelné a nesmrtelné, vybavené inteligencí a vůlí. Tím, že bez přestání patří na Boha tvář v tvář, ho oslavují a slouží jeho plánům jako poslové při plnění poslání spásy pro všechny lidi.

Kardinál v Broumově

Na závěr Velikonočního oktávu v neděli 7. dubna slavil mši sv. v 10:00 v zaplněném děkanském kostele sv. Petra a Pavla emeritní pražský arcibiskup Dominik kardinál Duka, OP. Mnohaletý podporovatel Broumovska tak opět přijel do farnosti po třech letech. V červnu 2021 předsedal trojímu žehnání částečně opravených kostelů ve Verněřovicích, Ruprechticích a děkanského kostela v Broumově. Jako královéhradecký biskup (1998-2010) přijížděl na Broumovsko několikrát za rok. Jako pražský arcibiskup (2010-2022) a kardinál (2012) svými kontakty přispěl v minulé dekádě k obnově broumovského kláštera a pořád je neustálým podporovatelem obnovy Broumovské skupiny kostelů. Díky jeho kontaktům byla

fotografická výstava TEMPUS FUGIT, jež mapuje obnovu jedinečné sakrální skupiny v Bruselu a Paříži (2015), aktuálně zprostředkovává další kontakt na místo v USA, vedle dnes tak trochu už domovského Chicaga.

P. Martin Lanži

Probuzení pod samopaly

„Dělal jsem, že spím. Pak přišel ke mně milicionář nebo kdo, v civilu, s automatem. Šťoural mě do žeber a říká: ‚Vstávej, ty svině, půjdeš s námi.‘“ Pavel Konzal spolu s dalšími více než dvěma tisíci řeholníky na vlastní kůži zažil likvidační akci K, namířenou proti mužským řeholím a klášterům. V noci ho násilím vytáhli z postele v klášteře v Českých Budějovicích a spolu s dalšími řeholníky internovali v Králíkách.

Kláštéry bývají vnímané jako centra modliteb, ticha, vzdělanosti, umění či možností pomoci pro chudé a nemocné. Po únoru roku 1948 se však církev, zejména římskokatolická, stala v očích nastupující totalitní moci nebezpečným státním nepřítelem. Komunistickému režimu se podařilo prostoupit a ovládnout veškerý veřejný prostor. Církev však se svou nezávislostí, semknutostí, silným vlivem na smýšlení obyvatelstva a se svými vazbami na Vatikán pokusům o spolupráci odolávala.

V létě roku 1949 se situace začala přiostrňovat. Poté, co se komunistům v červenci nepodařilo přimět provinciály ke spolupráci, byly přijaty takzvané církevní zákony usilující o kontrolu nad životem církví a náboženských společností. To se ale ne úplně dařilo, tak se začal pomalu rodit plán. Plán s krycím jménem akce K, jehož cílem bylo zlikvidovat většinu mužských klášterů a církevních zařízení a jejich obyvatele izolovat od společnosti.

Státní bezpečnost mnohé představené klášterů sledovala nebo se snažila narušovat církevní struktury zevnitř, skrze ty duchovní, kteří na spolupráci s totalitním režimem kývli. Někdy také do řeholních domů posílala provokatéry pod identitou pronásledovaných osob. Když jim řeholníci v dobré víře poskytli pomoc, zaplatili za to mnohdy dlouholetým vězněním. „Za podobnou činnost bylo do roku 1950 odsouzeno kolem padesáti řeholníků,“ uvádí historik Vojtěch Vlček. Do některých klášterů zase Státní bezpečnost sama podstrčila zbraně, aby pravdivost svých propagandistických tvrzení dokázala. „Najednou nás ve škole svolali do tělocvičny a paní učitelka občanské výchovy nám patetickým hlasem sdělovala, že se v klášteře našly zbraně a že nás ti svatouškové chtěli zlikvi-

tovat, ale že naše bdělá policie na to přišla,“ vzpomínal pro projekt Paměť národa výtvarník Václav Sokol, tehdy devítiletý žák základní školy naproti břevnovskému klášteru.

Chystaný násilný akt, který neměl oporu v žádné právní normě, ale potřebovali komunisté před veřejností odůvodnit ještě důrazněji, ještě hlasitěji. Rozhodli se proto významné představitele řeholních řádů před zraky veřejnosti znevážit, zostudit a onálepkovat jako zločince. Zatčený farář Josef Toufar se chystaného monstrprocesu v souvislosti s takzvaným číhošťským zázrakem nedožil, jeho vězňitelé a trýzňitelé jej umučili a ubili k smrti ještě před jeho začátkem.

Od začátku roku 1950 Státní bezpečnost pozatýkala deset osobností z řad řeholníků, mezi nimiž nechyběl například provinciál jezuitů František Šilhan, opat kláštera v Nové říši Augustin Machalka, převor kláštera v Teplé Heřman Josef Tyl nebo jezuita a publicista František Mikulášek. Za mřížemi museli čelit několikátýdennímu psychickému nátlaku, mnohahodinovým výslechům, nadávkám a zastrasování, nedostatku jídla, pití i spánku.

V novinách vycházely „dopisy pracujících“ horečně odsuzující „protistátní a vlastizrádnou činnost“ obžalovaných, otiskovaly se články s titulky „Žijí v přepychu, a přece podřívají!“ nebo „Dostali po zásluze“, vyšla brožura s názvem „Co se skrývalo za zdmi klášterů“. Mezi věřícími lidmi zavládlo zděšení, kampaň vedoucí ke kompromitování řeholí vrcholila. Většina z nich se na svobodu dostala až při květnové amnestii v roce 1960.

Akci K osobně řídil tehdejší generální tajemník KSČ Rudolf Slánský. V pokynech pro zásahové jednotky stálo: „Po příjezdu do kláštera zajistí zmocněnec a orgán bezpečnosti telefon, uzavře vchod a nedovolí řeholníkům opouštět klášter ani osobám mimo klášter vcházet.“ Bezpečnostní složky také musely zajistit zvony, kdyby se některý mnich pokoušel zvonit o pomoc.

Okolo půlnoci v noci ze 13. na 14. dubna roku 1950 kláštery obklíčili příslušníci Státní bezpečnosti s milicí. Se samopaly v rukou vtrhli dovnitř, vytáhli řeholníky z postelí, přinutili je se obléci, sbalit si nejnnutnější věci a opatřit je jmenovkou. Shromáždili je ven-

ku a oznámili, že „z vůle lidu“ či aby je uchránili před „hněvem pracujících lidu“ je čeká převoz do vybraných klášterů. Bezbranní mniši pak museli nasednout do přistavených autobusů či nákladních aut, které je rozvezly do několika centralizačních klášterů v pohraničí, například v Broumově, Králíkách, Oseku u Duchcova či v Hejnicích. Ty „zvlášť nebezpečné“ pak rovnou zavřeli do internačního tábora v Želivě na Vysočině.

Padaly rány, nadávky i posměšky. Příslušníci StB se násilí neštítali, a tak se pro události oné noci vžil název „bartolomějská noc klášterů“, na Slovensku pak „barbarská noc“. Druhá fáze na sebe nenechala dlouho čekat. O dva týdny později, tedy v noci z 27. na 28. dubna, proběhl další útok stejným způsobem na zbylé mužské kláštery a zlikvidoval tak prakticky vše, co z mužských řeholních řádů zbývalo.

Akce K probíhala pod přísným utajením, ze strany obyvatel na českém území nevzbudila téměř žádný odpor. Na Slovensku se leckde silnější vazby místních lidí ke klášterům viditelně projevíly – v Podolinci u Staré Ľubovni kolem dvou set mužů ozbrojených tyčemi, klacky a kamením zaútočilo na bezpečnostní jednotky v místním klášteře. Ty však odpověděly střelbou a slzným plynem, tekla krev a iniciátoři osvobození duchovních skončili ve vazbě.

„Přepadli nás jedné pozdní dubnové noci,“ vzpomínal v rozhovoru se spisovatelem Milošem Doležalem kněz Martin František Vích. „Jeden z estébáků, který mi později pomáhal, mi řekl: ‚Máte dělnický původ, zůstanete tady, abyste uklidnil lidi, až přijdou ráno do kostela.‘ Byla to hrozná noc. Estébáci rabovali v každé místnosti, hledali peníze a starožitnosti. Knihy a doklady z knihovny házeli z okna na nákladák...“ Za údajnou velezradu byl nakonec ve vykonstruovaném procesu odsouzen na 10 let.

„Pozdě k ránu jsme uslyšeli hukot motorů. Podívali jsme se z okna: nákladní auto naložené slámou couvalo průjezdem k naší kuchyni. Ráno zase vtrhli do ložnic a jeden chlapík s vousky nás začal instruovat, ať se jdeme podívat do kuchyně: ‚Ti vaši klášterníci tam měli ukryté zbraně!‘ V noci ke kuchyni couvalo vaše auto. Viděl jsem

to z okna. Ty zbraně jste tam dali vy!' řekl jsem," líčil své vzpomínky Pavel Kučera, v té době student arcibiskupského gymnázia v Bohosudově nedaleko Teplic, v rozhovoru s novinářem Alešem Palánem. „Chlapík ke mně skočil a křikl: ‚Ty, černý (měl jsem černé vlasy), ještě něco řekneš, a dám ti takovou přes hubu, žes to neviděl!‘“

„Poněvadž bylo zjištěno, že v prostorách klášterních budovách žilo vždy jen několik jednotlivců, kteří nepracovali a zabývali se ponejvíce štváním a pobuřováním, byly řády soustředěny do několika klášterů, kde budou mít možnost, aby se věnovaly ryze náboženskému poslání podle zvláštních předpisů vlastní řehole. Uprázdňené budovy budou dále sloužit především potřebám katolické charity a sociálním a zdravotním účelům. Některé bude možno proměnit v byty, jichž obyvatelstvo okolí klášterů tak citelně postrádá,“ stálo ve zprávě vydané Československou tiskovou kanceláří dne 18. dubna.

Náhle opuštěné kláštery zůstaly bedlivě střeženy, prohledány, vyrabovány. Množství knih, vzácných tisků, starobylého nábytku, obrazů a dalších uměleckých předmětů putovalo do sbírek národních institucí, knihoven i muzeí, jiné umělecké předměty však byly poničeny či rozkradeny. Většinu z řeholních domů, unikátních architektonických památek, si zabrala do rukou armáda a ministerstvo vnitra, jiné sloužily jako

kravín, armádní ubytovny či byly odsouzeny k postupnému chátrání.

„Například klášter v Teplé u Mariánských Lázní byl vojenskou přítomností výrazně zdevastován. Z kláštera na Velehradě vzniklo zařízení sociálních služeb. V některých byly vybudovány sklady. V benediktinském klášteře na Břevnově dokonce sídlila Státní bezpečnost. Využití bylo rozmanité, nikoli však primárně kulturní,“ uvedl pro Český rozhlas historik Jaroslav Šebek. Akce K poznamenala osud 2 376 řeholníků. Jen o pár týdnů později zasáhl režim proti ženským klášterům v rámci akce Ř, jejich osazenstvo internoval a mnohé z jeptišek musely odejít do civilního života. Perzekuce a soudní procesy se táhly až do začátku 60. let. „Dábel byl odváznán ze řetězu. Byli jsme převezeni do Broumova, do toho koncentračního tábora,“ vyprávěl filozof a politik Karel Floss. Po několika měsících jej převezli na Slovensko do pevnosti v Komárně. Tři roky strávil na vojně jako takzvaný pětépák, tedy v Pomocných technických praporech. „Byly tam i sebevraždy. Proč? Normální voják má jasno, kdy skončí – že je to na rok, na dva. Tady nám říkali: ‚Až se zlepšíte.‘“

Nahnání do centralizačních klášterů, museli řeholníci žít podle tvrdých podmínek. Bez nároku na mzdu pracovali na stavbách, v lesích, na polích či v blízkých továrnách. Každý jejich krok a čin bedlivě střežili příslušníci lidových

milicí, SNB a jejich zbraně. Řeholníci a řeholnice byli postupně propouštěni, většinou se dočkali svobody po dvou až třech letech. Zdmi internačního kláštera v Želivě se zostřeným režimem prošlo do roku 1956 celkem 464 osob, mezi nimi například i budoucí pražský arcibiskup František Tomášek. A poslední soustředovací středisko v Králíkách bylo zrušeno až v roce 1960.

Pádu komunistického režimu se dočkalo zhruba 3 500 řeholnic a méně než tisíc řeholníků. Jak poznamenává Vlček: „Akce K znamenala faktickou likvidaci mužských řeholí a jejich odstranění ze života společnosti na čtyřicet let, přestože komunistické vedení nikdy žádný oficiální výnos o jejich rozpuštění nevydalo.“

„Kdo vykonává duchovenskou činnost v církvi nebo v náboženské společnosti bez státního souhlasu, bude potrestán odnětím svobody až na tři léta,“ zněl paragraf lidově nazývaný „mařena“, který platil až do ledna roku 1990. Navzdory stíhání a trestům se potají scházely malé komunity, jejichž členové se navzájem povzbuzovali k žití podle řádových pravidel, ti starší duchovně vedli mladší, opatřovali jim knihy ke studiu i tajná kněžská svěcení. Pod rouškou ilegality a v úkrytech tak řada řeholí přece jen dokázala období plně pronásledování přečkat.

Karolína Němcová
www.forum24.cz/18.04.2024

Od mileniálů k Desateru

Vymíráme, stejně jako celá Evropa. Během pár generací, ať již budou žít jakkoliv, sem přijde jiná civilizace a s ní i jiné pohledy na hodnoty života.

Nedávno jsme měli s Klárou Mandausovou autogramiádu ve Vršovickém knihkupectví. Kromě půlhodinového plkání o naší knize „Muži jsou vinni?“, se postupně rozvinula i zajímavá diskuse, věnovaná nejen partnerským vztahům, ale také generačním a mezigeneračním problémům. Zazněly názory, že generace mladých lidí - jsem ročník 1939, takže mladších generací vidím víc - mají úplně jiný přístup k životu, a že by měly mít právo žít si ho po svém, protože je to jejich život. Moje mladá spoluautorka se přidala na liberální stranu, ale já jsem tvrdý konzervativce. Jsem toho názoru, že standardní rodina, tj. jeden tatínek, jedna

maminka a několik dětí, je optimálním hnízdem pro mláďata. Navzdory tomu, že mezi rodiči nepanuje vždy duhová harmonie. Termín „patchworková rodina“ ve mně vyvolává pocit vrženého granátu.

Demografické údaje mi dávají zapravdu. Není to jen tiché lkaní, ale bití na poplach. Asi už je pozdě. Vymíráme, stejně jako celá Evropa. Během pár generací, ať již budou žít jakkoliv, sem přijde jiná civilizace a s ní i jiné pohledy na hodnoty života. Náš idol konzumu skončí v koši. Mám pocit, že v současné době je na ulicích více psů než novorozenců. Odkládání těhotenství do doby, kdy již uvadá kariéra, je z hlediska společenství doslova sebevražedné.

Možná by stálo za to zamyslet se nad Desaterem a vzhlížet víc k duchovním

hodnotám než k předmětům denní spotřeby, nadspotřeby a luxusu. Konkrétně mám na mysli: Pomni, abys den sváteční světil. A jako psychiatr vím velmi dobře proč.

MUDr. Radkin Honzák
aktualne.cz/17.04.2024

Myšlenky na měsíc květen

WILFRID STINISSEN

MLUV S NIMI O MARII

Matka Boží ve svědectví Bible

1. Maria byla od počátku dokonale otevřena Bohu. Proto nebyla ani jediná chvíle jejího života prožita naprázdno.
2. Přál-li si Bůh, abychom měli nejen nebeského Otce, ale také nebeskou matku, ochuzujeme sami sebe, jestliže ji vytlačujeme na okraj.
3. Bůh si přál, aby od ní Ježíš přijal všechno, co dítě obvykle dostává od své matky; nejen fyzické tělo, ale i dědičné rysy, temperament a celou psychiku. Maria byla natolik proniknuta svatostí, že se mohla dát cele svému Dítěti.
4. Když Bůh přichází do našeho světa, vždycky nás vede k tomu, že je třeba opustit náš svět, a to v nás probouzí obavy.
5. Maria je pro každého věřícího velkým příkladem. Z jejího rozhovoru se proto můžeme naučit, jak mluvit s Bohem.
6. Bůh zasahuje takřka vždycky nečekaně. Neohlašuje se předem, ale chce, abychom byli připraveni, abychom bděli a očekávali ho s rozžatými lampami.
7. Každý z nás je nenahraditelný. Stvořitel je umělec, který se neopakuje, nesnižuje se k plagiátům.
8. Neustále pobíháme a nemáme čas zaposlouchávat se do Boha. Musíme realizovat své současné i budoucí záležitosti, ale takřka nikdy nemyslíme na svou věčnou budoucnost. Vidíme pouze zlomek cesty, ale nedíváme se, kam vede, co je cílem a smyslem života.
9. Je hezké snít o svatosti a o dokonalosti, ale pokud nechápeme, k čemu nás to zavazuje v konkrétní situaci našeho života, nic se v nás nezmění.
10. Kdykoliv Pán hovoří s člověkem, jde nakonec vždycky právě o toto: chce přijít a udělat si u něho přítýtek.
11. Bůh člověku svěřuje úkol, který by

člověk sám nikdy nezvládl. Dává mu poznání, že to sám nezvládne a že mu nezůstane nic jiného, než se mu beze zbytku svěřit.

12. Bůh se nemůže vtělit v srdci jen polovičatě oddaném. Náš život by mohl být mnohem bohatší, kdybychom se od Marie naučili, jak být srdečnější.
13. Naše vzpoura proti Stvořiteli je hloupým a nesmyslným zápasem, protože naše ruce jsou na takový boj příliš malé. Vlastním plánům dáváme přednost před Božími a potom se divíme, že to špatně dopadne a že naše úsilí nepřináší očekávané plody.
14. Maria nikdy nemohla být Bohem zklamána, protože nechávala všechny věci otevřené.
15. Maria pouze dovoluje Bohu, aby v ní konal své dílo.
16. U ničeho si člověk neuvědomí svou nepatrnost tolik, jako když je mu svěřen úkol, který přesahuje jeho možnosti.
17. Je snazší věřit v Boha přebývajícího v nedostupném nebi než v Boha ztotožňujícího se s člověkem.
18. Bůh miluje všechny a dokáže proměnit jakékoli zlo v dobro.
19. Maria poukazuje na potřebu, a potom už ponechává na Bohu, jakou cestou se rozhodne poskytnout svou pomoc.
20. Všechny děti církve se musejí tím či oním způsobem vydat cestou kříže, protože učedník není nad svého mistra.
21. Bůh nás občas nechává čekat a hledat, což není znamením jeho menší lásky, nýbrž právě naopak

lásky větší.

22. Mariiným úkolem i úkolem každého křesťana je dát Ježíšovi volnou ruku, aby mohl bez překážek konat to, co chce.
23. Nelze směřovat k cíli, chybí-li jakákoli jeho vize.
24. Bůh má poslední slovo a je to slovo lásky.
25. Maria nestojí mezi Ježíšem a námi proto, aby rozdělávala, nýbrž aby sjednocovala. Obrací se na Ježíše, aby se na nás díval, a obrací se na nás, abychom se zahleděli na něho.
26. Čím více se přibližujeme Bohu, tím větší důraz klademe na první část modlitby Páně. Když se takto modlíme za sebe nebo za druhé, děláme to stále více jako Maria.
27. Ten, kdo jde za Marií, dojde k Ježíšovi, stejně tak jako ten, kdo jde za Ježíšem, dojde k Otci.
28. Boží divy neslouží k ukojení naší touhy po senzaci, ale mají nás učit velké úctě ke všedním maličkostem a vidět, že to, co je malé, je ve skutečnosti velkolepé.
29. Maria stojí pod křížem jako kněz sloužící mši svatou: obětuje svého Syna Otci. Oběť, kterou kněz přináší na oltáři, přinesla ona pod křížem.
30. V okamžiku, kdy život dosahuje svého konečného cíle, je Maria přítomna víc než kdy jindy. Když umíráme, Maria nás bere za ruku a po jejím boku vstupujeme do nebe.
31. Nic z toho, co bylo obětováno Bohu, se neztratí, všechno bude přijato a proměněno.

**KULTUR-
SOMMERCAMP**

~
**KULTURNÍ
LETNÍ TÁBOR**

18.07.2024 - 02.08.2024

**HEILIGENHOF
BAD KISSINGEN**

**JETZT ANMELDEN UNTER/
PŘIHLASTE SE NYNÍ ZDE:**

SEKRETARIAT@LANDESVERSAMMLUNG.CZ

Nedělní bohoslužby

5. května

Otovice	08:30
Verněřovice	10:00
Broumov, Petr a Pavel	10:00
Broumov, klášter	18:00

12. května

Martínkovice	08:30
Ruprechtice	10:00
Broumov, Petr a Pavel	10:00
Broumov, klášter	18:00

19. května

Broumov, sv. Václav	08:30
Verněřovice (1. sv. přijímání)	10:00
Broumov, Petr a Pavel	10:00
Broumov, klášter	18:00

26. května

Božanov	08:30
Ruprechtice	10:00
Broumov, Petr a Pavel	10:00
Broumov, klášter	18:00

Jako každou sobotu je možné se účastnit mše sv. s nedělní platností v Broumově u sv. Václava v 17:00.

**Číslo konta misie
v Paraguayi:
3205762379/0800**

Mše svaté v týdnu, Broumov

Úterý	klášterní k.	18:00
Středa	děkanský k.	18:00
Čtvrtek	k. sv. Václava	18:00*
Pátek	děkanský k.	18:00
Sobota	k. sv. Václava	17:00**

* V **sobotu 4. května** poutní mše sv. v bazilice ve Vambeřicích v 16:00 (v 17:00 v Broumově nebude).

** Ve **čtvrtek 16. května** mše sv. v Šonově v kapli PM v 18:00

Adorace: středa a pátek, P+P, 18:30 – 18:45

Svatost smíření: 20 min před každou mší sv.

Sv. smíření o poslední sobotě v měsíci: sobota 27. dubna, 09:00 – 10:30, P+P

Změna vyhrazena.

Výuka náboženství 2023/2024

Pátek

ZŠ Meziměstí

3. třída: 11:45 - 12:30

4. - 6. třída: 12:40 - 13:25

Fara Broumov:

4. - 7. třída: 13:45 - 14:40

Rok 2024 ve farních akcích

leden

Tříkrálová sbírka

14. února

Popeleční středa – začátek postní doby

9. března

Duchovní obnova v Otovicích (dopoledne)

29. března

Velkopáteční křížová cesta v Křinicích (poledne)

31. března

Zmrtvýchvstání Páně

7. dubna

kardinál Duka ve farnosti

4. května

Pouť do Vambeřic

9. května

Nanebevstoupení Páně

17. května

Ekumenická bohoslužba

18. května

1. sv. zpověď

18. května

Bohoslužba pro motocyklisty (Otovice)

19. května

Letnice; Slavnost 1. sv. přijímání

2. června

Slavnost Božího Těla

8. června

Farní den (fara Ruprechtice)

27. července

Jakubsko-Anenský víkend

20. – 23. září

pouť do Čenstochové

listopad

Farní pouť do Lurd, Fatimy a dalších míst

9. listopad

Den veteránů; sv. Martin (Martínkovice)

Římskokatolická farnost - děkanství Broumov

1180703399/0800

Částka: 200,00 Kč

Zpráva pro příjemce: příspěvek na broumovské kostely prostřednictvím QR kódu

BIM | BROUMOVSKÝ
INFORMAČNÍ
MĚSÍČNÍK

vychází každý 1. týden v měsíci jako měsíčník

Náměty na články můžete zaslat e-mailem na adresu: church.broumov@gmail.com děkujeme...

Vydává:

Římskokatolická farnost - Děkanství Broumov.

www.broumovfarnost.cz

Grafický koncept: Vojtěch Kopřiva
DTP a zlom: PINstudio, www.pinstudio.cz

Tisk: vlastním nákladem, Náklad: 130 ks

Uzávěrka: 15. každého měsíce

Paypal účet farnosti church.broumov@gmail.com

Funguje tak, že se lidem pošle tento e-mail a oni na něj pošlou peníze přes Paypal (v PayPalu se musí zadat právě e-mail).

PayPal se používá při platbách po internetu, nejčastěji ve spojení s e-bayem.

Má ho dost lidí a je jednoduché přes něj něco poslat.